

De Grote Emoties van **PETER VAN DE VEIRE**

Hij heeft de laatste jaren op een rollercoaster gezeten. Eerst de hemel ingeprezen als de nieuwe God van de VRT, vervolgens de grond ingeboord als de bezieler van het verguisde MNM en daarna hoge toppen scorend met *Peter Live*. Daar moet een mens toch dingen bij gaan voelen. Hoog tijd dus om eens te peilen naar de Grote Emoties van Peter Van de Veire.

Tekst: Jonas Heyerick
Foto's: Jelle Vermeersch

“IK DROOM WELEENS DAT IK EEN HELEBOEL MENSEN OP GRUWELIJKE WIJZE VERMOORD”

Op oudejaarsavond werd de allerlaatste *Peter Live* uitgezonden. De steeds beter scorende vrijdagavondshow is immers een van de eerste slachtoffers van de grootschalige besparingsronde bij de VRT. Maar dat wil niet zeggen dat Peter Van de Veire (39) de komende maanden met zijn vingers zal zitten draaien. Hij heeft immers een dagelijkse ochtendshow op MNM te onderhouden én nog een hoop werk om de hitzer van de VRT definitief de weg richting succes te doen inslaan.

Maar vandaag hebben we met Peter afgesproken in een Gents café om het over de Grote Gevoelens van de voormalige StuBru-coryfee te hebben. Wanneer we om klokslag middernacht even het interview onderbreken om hem een dikke proficiat te wensen, kijkt Van de Veire ons verbijsterd aan. Waarna er alsnog een lampje gaat branden. “Ah ja, MNM viert vandaag zijn tweede verjaardag. Bijna vergeten! Het lijkt pas gisteren dat ik in de wagen zat om MNM feestelijk van start te laten gaan. Ik herinner me die rit nog goed. Net voor Brussel begon het plots te sneeuwen, waardoor ik mijn compleet uitgeschreven intro inderhaast nog heb moeten aanpassen.”

Je was naar het schijnt behoorlijk zenuwachtig.

PETER VAN DE VEIRE: “Ik had alles tot in de puntjes voorbereid, zelfs tot op het panische af. Ik had al mijn teksten volledig uitgeschreven en aangeduid op welke seconde welke jingle moest starten. Ik wist zelfs precies wanneer ik moest ademhalen. Weet je: als er op dat moment geen camera's aanwezig waren geweest, had ik wellicht alles vooraf op tape opgenomen. Zo bang was ik dat er iets fout zou lopen. Maar toen dan eindelijk het eerste plaatje door de ether knalde, maakte die stress meteen plaats voor pure euforie. Op het moment zelf wist ik: hoe goed of slecht MNM het ook zal doen, hier schrijven we radiogeschiedenis.”

EUFORIE

Voila, laten we dan maar met een van de leukste emoties beginnen: euforie.

VAN DE VEIRE: “Ik herinner me de euforie die ik voelde bij de geboorte van mijn drie kinderen. Dan gebeurde er telkens iets onbeschrijflijks in mijn hoofd. Dat gevoel is iets helemaal anders dan de euforie die ik soms op een podium ervaar. Als ik op de fuiven met Gerrit Kerremans merk dat de platen van de dj marcheren, en ik merk dat ik het publiek kan laten doen wat ik wil terwijl het zich ook amuseert: dan kan ik me *diep content* voelen.”

»Maar als ik aan de krekens in Sint-Laureins zit met de mensen die ik graag zie en we hebben net ons eerste glas bubbels gedronken terwijl de zon schijnt, kan ik minstens zo euforisch zijn als op een podium. Dan kan ik oprecht denken: en laat het nu maar eeuwig zo blijven. Euforisch kunnen worden van zulke momenten; dat is volgens mij de kunst van gelukkig zijn.

»Ik herinner me een moment dat ik 's morgensvroeg de boemeltrein nam richting Brussel. Het was zo'n verouderd model dat naar kak uit de jaren '60 rook. Ik stapte op, ging aan het raampje zitten en begon naar mijn discman te luisteren. Op een bepaald moment reden we voorbij een weide vol koeien die prachtig werd uitgelicht door de zonnestralen. Op dat moment speelde mijn discman net *It's a Motherfuckervan Eels*. Man, op dat moment voelde ik me perfect gelukkig. *Nu mag de wereld op z'n kop gaan, staan maar ik blijf hier mooi zitten.*

»Weet je wat misschien wel het meest euforische gevoel van allemaal is: alles wat met liefde te maken heeft. Verliefdheid! Vlinders in de buik! Mensen die dat nog nooit hebben meegemaakt, vind ik te beklagen. Die missen iets. Ik vind het ook goed dat die eerste prille verliefdheid niet al te lang blijft duren. Als je daar te lang mee zou rondlopen, zou je daar maagkrampen van krijgen, zo intens is dat.”

Zijn er nog dingen waarvan je droomt,

“Ik heb ooit eens een vlucht met een luchtballon gemaakt. Dat was voor mij bijna een erotische ervaring.”

dingen waarvan je weet: dat zou mij in oppperste staat van euforie kunnen brengen?

VAN DE VEIRE: “Ik heb altijd willen kunnen vliegen. Wellicht is dat nu een kinderachtige combinatie tussen een midlifecrisis en de hang naar snelheid, maar ik heb altijd dromen gehad waarin ik kon vliegen. Ik heb dat eens voorgelegd aan een droomexperte en zij legde

uit dat vliegen in je droom staat voor geluk. Wie gelukkig is en zich goed in zijn vel voelt, vliegt in zijn dromen.

»Ik hou ook enorm van het vogelperspectief. Zet mij in een vliegtuig aan het raam en ik ben gelukkig. Ik heb ooit een vlucht met een luchtballon gemaakt en toen voelde ik een soort euforie, ik zou het zelfs bijna een erotische ervaring durven te noemen. Ik hing half uit die mand om zo veel mogelijk te kunnen zien, terwijl mijn medeballonvaarder doodsangsten uitstond en bijna niet naar buiten durfde te kijken.»

WOEDE

VAN DE VEIRE: “Woede is een gigantische emotie waar ik mezelf soms op betrap. Gelukkig niet te vaak, maar toch. De weinige keren dat ik ontplof, ontplof ik goed. Maar die woede-uitbarstingen zijn wel maar van korte duur. De Ingeborg in mij heeft me door de jaren heen geleerd dat kwaad zijn en kwaad blijven weinig zin heeft.”

Wanneer ben je voor het laatst nog woedend geweest?

VAN DE VEIRE: (*lacht*) “Gisteren. Aan de telefoon, met iemand die heel dicht bij mij staat. In één minuut heb ik er alles uitgegooid wat me dwars zat. Daarna heb ik opgehangen en voelde ik me een stuk beter. Die uitbarstingen zijn dus vooral goed voor mezelf. Het helpt me om mijn eigen negatieve energie kwijt te raken. Het is een soort therapie. Wat die ander ermee doet, kan me op dat moment geen zak schelen.”

Een paar trapjes onder woede staat kwaadheid. Waar kan jij kwaad van worden?

VAN DE VEIRE: “Als ik ergens met Gerrit Kerremans ga deejayen, hebben wij een aantal basiswensen. Zo willen we kunnen douchen na onze show – ik ben vroeger net iets te vaak stinkend van het zweet naar huis gereden – en willen we handdoeken, Spa, bier en een zak snoep. Dat is toch niet te veel gevraagd? Zeker niet in vergelijking met Jennifer Lopez, die zich alleen maar wil omkleden in een paarse kamer en alleen maar pipi wil doen op een toilet met een fluwelen wc-bril. Als aan die basiswensen niet wordt voldaan, kan ik lastig en zelfs kwaad worden. Zoals vorig jaar toen we ergens in *de Vlaanders* aankwamen en er géén handdoeken waren. Douchen konden we wel. ‘In de mobilhome’, zei iemand van de organisatie. Toen we die mobilhome binnengingen, waren we al blij dat hij niet uit elkaar viel. En toen we de deur van de douche openden, zagen we het ongedierte wegluchten. Dat ding was in geen dertig jaar gebruikt! Toen ben ik kwaad geworden.”

Ben je ooit kwaad geworden tijdens een live-uitzending?

VAN DE VEIRE: “Eén keer heb ik me kwaad

gemaakt op een luisteraar. Ik werkte nog bij Studio Brussel en plots kreeg ik een gast aan de lijn die een plaatje wilde aanvragen voor zijn lief. ‘Na dat plaatje zal ze mijn lief niet meer zijn’, voegde hij eraan toe. Ik steigerde meteen: ‘Ho gast, wil jij het uitmaken via de radio? Dat doe je niet!’ Die kerel ging gewoon door: ‘Ik weet dat mijn lief luistert en ik wil haar zeggen dat ik haar beu ben en dat ik het een trien van een wijf vind.’ Hij vroeg *Bitch* van Meredith Brooks aan. Toen was mijn geduld op en ben ik kwaad geworden: ‘Voor jou draai ik alleen *Loser* van Beck. *Salut en de kost!*’ Een halfuur later kreeg ik een telefoontje van een andere luisteraar: ‘Ik zeg niet dat die jongen gelijk had, maar ik vind wel dat jij je niet kwaad moet maken op ons, de luisteraars.’ *Touché.*”

BLUHEID

VAN DE VEIRE: “Eens goed kunnen doorlachen doet iets met mijn lijf. Laatst heb ik nog eens een half uur met de slappe lach gezeten en het was lang geleden dat ik me zo *alive and kicking* heb gevoeld.

»Dit seizoen heb ik ook de slappe lach gekregen tijdens een aflevering van *Peter Live*. George Baker – die Nederlandse zanger van *Una Paloma Blanca* – was te gast en als die mens spreekt, hoor je een combinatie van Johan Boskamp en een Japanner. Compleet onverstaabaar. Hij had het constant over *Iwomumufumbuk* en pas na een tijdje had ik door dat hij ‘limonadefabriek’ bedoelde. Ik moest alle moeite van de wereld doen om niet in de lach te schieten en net op het moment dat ik mijn lach niet meer kon inhouden, vertelde Baker iets grappigs. Gelukkig maar. Had ik ineens een reden om in lachen uit te barsten. Wanneer je een lach al te lang moet ophouden, gaat je buik pijn doen. Als je dan plots kan doorlachen, kan dat ongelooflijk veel deugd doen.

»De slappe lach is de grootste angst van veel presentatoren. Stel je voor dat je in een serieuze talkshow plots begint te schuddebuiken – zoals in die *In De Gloria*-sketch waarin Tom Van Dyck de presentator speelt van een talkshow over medische blunders! Man, als dat je in het echte leven overkomt, ben je zo *gesjareld!*

»De ontlasting na een halfuur slappe lach kan je goed vergelijken met de ontlasting na een goede huilbui. Ik voel me ook meestal opgelucht als ik eens goed heb kunnen janken. Onlangs had Miguel Wiels *Papa, Ik Mis Je Zo*, de nieuwe single van Laura Omloop (*het meisje dat deelnam aan Eurosong For Kids met ‘Zo Verliefd’*; red.) op mijn iPod gezet. Na een van mijn ochtendshows op MNM en na een nacht met veel te weinig slaap reed ik naar huis toen mijn iPod dat nummer speelde. Toen ik de tekst hoorde, dacht ik meteen: *fuck, niet nu!*

Dat nummer sloeg zo op mijn eigen situatie dat ik meteen volschoot. Het was alsof er zeventendertig elektrische kabels op mijn hoofd werden aangesloten waarna iemand op de aan-knop drukte met de woorden: ‘En nu ga je afzien!’

»De emotionele pijn was niet te harden. Ik heb mijn wagen aan de kant gezet en ben begonnen te janken als een wijf. Telkens nadat ik gejkant heb, snap ik vrouwen trouwens een stuk beter. Natuurlijk bleiten vrouwen graag, gewoon omdat het zo veel deugd doet.”

MACHTELOOSHEID

VAN DE VEIRE: “Dat is een van de meest verschrikkelijke emoties. In een situatie, hoe onrechtvaardig ook, verzeild raken waar je niks aan kan veranderen, wat je ook doet of probeert. Ik voel me wel vaker machteloos. Laatst nog: ik had thuis een paar Bongo-bonnen liggen om op restaurant te gaan. Toen ik wilde reserveren, was dat geen probleem, tot ik zei dat we zouden betalen met een bon. ‘Alle Bongo-tafels zijn volzet’, kreeg ik te horen. Bongo-tafels? Nog nooit van gehoord. ‘Zijn dat dan witte, plastic tafeltjes en krukjes met Bambi-leer?’ vroeg ik verongelijkt. Soit, blijkbaar staan er per restaurant elke avond maar een aantal tafels voor Bongo-bonnen ter beschikking, iets wat nergens vermeld stond in het boekje. Nadat ik bij drie restaurants hetzelfde verhaal te horen had gekregen, besloot ik de mensen van Bongo op te bellen zodat ze daar in hun volgende boekje melding van konden maken. De dame van de Bongo-klantendienst was echter zo onvriendelijk en arrogant dat ze mij het gevoel gaf dat ik een kneuterige, burgerlijke aap was die heibel maakte om niks. Ik voelde me met de minuut ambetanter en machtelozer worden. Ook omdat ik wist dat mijn telefoontje geen enkel effect zou hebben, dat die madame me alweer zou vergeten zijn zodra ik de telefoon oplegde. Op zulke momenten lijken mijn handen wel van plastic te worden. Je kan niks meer vastpakken, je voelt alles wegglijpen.”

Voelde je ook machteloosheid toen Peter Live werd afgevoerd?

VAN DE VEIRE: “Nee. In de media weet je dat zulke dingen kunnen gebeuren. Daar moet je tegenkunnen. Ik werkte voor *Studio Ket* toen ze beslisten om dat programma af te voeren. Heel wat van mijn toenmalige collega's liepen jankend door de gang. *‘Wat moeten we nu doen? We zijn alles kwijt!’* Ik kon alleen maar denken: doe normaal. Ze hebben alleen een programma stopgezet. De wereld is niet aan het vergaan.”

Hoe heeft men jou op de hoogte gebracht van de beslissing over Peter Live?

VAN DE VEIRE: “Op een dag hoorde ik Piet Van Roe (*gedelegeerd bestuurder van de VRT; red.*) verklaren ‘dat er geen vrijdagavondenter-

tainment meer zou komen.' Toen dacht ik: *tiens*, de crisis wordt nu wel heel erg tastbaar.

»Wat later kregen we de bevestiging dat er geen vierde seizoen zou komen. Ik heb geen rondedansje van vreugde gedaan, maar verdrietig of emotioneel ben ik van dat afscheid evenmin geworden. Programma's komen, programma's gaan. Zo simpel is het.

»Afscheid nemen van een geliefde of familielid is veel moeilijker, ook al ben je er nog zo goed op voorbereid. Een paar jaar geleden verloor ik mijn grootmoeder. Ze was altijd een kranige vrouw geweest, tot ze in de winter ziek werd. Een paar weken later kreeg ze een eerste *attaqueske* en daarna werd ze bedlegerig. Het ging steeds verder bergaf. Dat heeft uiteindelijk bijna twee jaar aangesleept, een tijd waarin we wisten: het wordt niet meer beter. Het voordeel was dat we tijd hadden om afscheid te nemen en ons mentaal voor te bereiden op dat afscheid. Toen ik uiteindelijk op een zondagochtend om kwart na zeven telefoon kreeg, wist ik meteen hoe laat het was. Het verwachte telefoontje met het slechte nieuws: grootmoeder was gestorven. Die namiddag ben ik samen met mijn ouders afscheid gaan nemen en daarna zijn we – en ik weet dat dit cynisch klinkt – taartjes gaan kopen die we bij een kop koffie hebben verorberd. Het leek wel een therapeutische sessie, want we voelden allemaal een last van onze schouders vallen. Het was mooi geweest, het was voorbij. En we konden dat meteen een plaats geven, wat het rouwproces aanzienlijk vergemakelijkte.”

MOORDLUST

VAN DE VEIRE: “Voor Ketnet heb ik ooit twee kindsoldaten uit Siera Leone geïnterviewd. De ene was 13, de andere 14. Die twee jongens hadden een kille, lege blik in hun ogen, terwijl je voelde dat er aan de andere kant van die ogen nog steeds oorlog woedde. De jongste had op zijn 12de zijn moeder zien neerschieten, waarna hij was ingelijfd door de militie die zijn moeder had vermoord. Na een paar maanden te hebben vermoord voor de vijand, heeft hij toen de moordenaar van zijn moeder neergeschoten. Op zijn 12de! Je zou van minder een trauma oplopen. Na mijn ontmoeting met die kindsoldaten besepte ik pas wat voor een onbezorgde jeugd ik heb gekend.

»Over moorden gesproken: heb jij nog nooit gedroomd dat je iemand vermoordt? Nee? Oei, dan moet ik me misschien toch eens laten onderzoeken, want bij mij komt die droom geregeld terug. Dan schrik ik telkens wakker, me afvragend of ik die mensen nu effectief vermoord heb.”

Mensén zelfs?

VAN DE VEIRE: (*lacht*) “Erg, hè. De moord op zich krijg ik nooit te zien in mijn dromen, maar wel het besef dat ik vermoord heb, vaak

“Ik denk dat ik vroeger bij de Chiro ooit weleens iemand een klets met de vlakke hand heb gegeven. Niet echt stoer, hè.”

op gruwelijke wijze. Ik beken: dit is wellicht voer voor psychologen en psychiaters.” (*lacht*)
Denk je dan: misschien schuilt er wel een moordenaar in mij?

VAN DE VEIRE: “Ik zou het echt niet weten.”
Strafpleiter Jef Vermassen zegt dat er in elke mens een potentiële moordenaar schuilt.

VAN DE VEIRE: “Dat zal wel. Ik kan me situaties voorstellen waarin ik een moord zou begaan. Stel je voor dat iemand je kind of je geliefde vermoordt. Dan komt er volgens mij een moordlustig basisinstinct naar boven waardoor je tot alles in staat bent. Maar voor alle duidelijkheid: in het echte leven heb ik nog nooit de drang gevoeld om iemand te doden. Hoogstens de behoefte om iemand fysiek héél erg pijn te doen.” (*grijnst*)

Al klappen uitgedeeld?

VAN DE VEIRE: “Nee, maar wel al gekregen. (*lacht*) Of wacht: ik denk dat ik vroeger bij de Chiro ooit weleens iemand een klets met mijn vlakke hand heb gegeven. Maar echt stoer is dat niet, hè.”

COMEDY CASINO VRIJDAG 22.05

Comedy Casino is terug, en hoe! Het enige echte stand-upcomedyprogramma op de vaderlandse televisie pakt uit met een gloednieuw decor, een grotere zaal en een kersverse MC: Bert Gabriëls. Hij ontvangt gevestigde waarden en nieuw talent uit eigen land en uiteraard enkele absolute toppers uit Groot-Brittannië, Nederland, Ierland en Australië. Comedy Casino reeks 6, bigger & better, vanaf vrijdag 14 januari om 22.05 uur.

INFO VIA [CANVAS.BE](https://www.canvas.be)

CANVAS

ONZEKERHEID

Mij lijkt je niet echt een onzekere mens.

VAN DE VEIRE: "Meer dan je denkt. Toen ik daarnet wist dat ik hier vóór jou zou arriveren, durfde ik het café haast niet binnen te stappen. Dan begint het in mijn hoofd te malen: mensen gaan gapen, ik ga geen plaats vinden, ze gaan denken dat ik hier op mijn eentje een pint kom drinken. De onzekerheid slaat dan toe. Ik heb zelfs eventjes overwogen om gewoon in mijn wagen te blijven zitten tot jij er was.

»Ik stap nergens graag alleen binnen. En als ik in groep ben, zal ik ervoor zorgen dat ik ook nooit als eerste ergens binnenga. Vandaar dat vrouwen me vaak een gentleman vinden. Terwijl ik eigenlijk gewoon mijn eigen onzekerheid probeer te verstoppen."

Heeft die onzekerheid niet vooral te maken met je bekende kop? Dat je bang bent om aangestaard te worden?

VAN DE VEIRE: "Het zit toch dieper dan dat. Ook toen ik nog een anonieme *nobody* was, durfde ik een restaurant of café niet alleen binnengaan. Ook in mijn job worstel ik nog dagelijks met onzekerheid. Is het wel goed genoeg wat ik doe? Zouden de mensen me nog niet beu zijn? Gaat dit rubriekje marcheren? Gelukkig is het geen verlammeende onzekerheid. Stel je voor dat ik zou dichtklappen als ik een micro of camera zie. Dan zat ik met een probleem." (*grijnst*)

Heb je ooit ergens een verlammeende angst voor gevoeld?

VAN DE VEIRE: "Ik heb een klein trauma opgelopen toen ik rijlessen volgde. Ik wilde mijn rijbewijs heel graag. Maar bij de rijsschool botste ik op een instructrice met wie het niet klikte. De spanning escaleerde toen ze me op een dag vroeg 'om voor die vrachtwagen te parkeren'. Toen ik me van geen kwaad bewust voorbij die vrachtwagen parkeerde, werd ze woest. 'Ik had gevraagd om voor die vrachtwagen te parkeren en jij parkeert *erna*.' Ik ben uit die wagen gestapt en ben het afgebald. Ik was dat soort discussies beu. Uiteindelijk heb ik mijn praktische rij-examen vier keer moeten afleggen. De eerste keer ging ik meteen de mist in bij 'starten op een helling'. Toen ik de handrem loste en gas gaf, bolde ik achteruit. Bleek dat ik hem niet in versnelling had gezet. De keren nadien vergat ik te stoppen voor een voetganger aan een zebepad en reed ik bijna een fietser van zijn sokken in een smal straatje. Kortom: ik was een belabberde chauffeur. En daardoor was ik telkens verlamd van de angst en bloednerveus op het examen. Klamme handen, zweten als een rund!

»De vierde keer slaagde ik wel, maar ik heb nog nooit zo veel stress gehad als die dag. Jaren later brak het angstzweet mij nog steeds uit als ik een auto van de rijsschool tegenkwam. Ik zag zo'n wagen en, *poef*, mijn han-

den werden meteen nat van het zweet. Je reinste Pavlov!"

VERDRIET

VAN DE VEIRE: "Liefdesverdriet is een van de meest intense en pijnlijke vormen van verdriet. Als puber heb ik het meegemaakt dat het meisje van mijn dromen mij liet zitten. De pijn die ik voelde, was allesverscheurend. Nu, als volwassen man, besef ik natuurlijk dat ik me toen vreselijk heb aangesteld, dat ik een onnozelaar was. Maar het deed zo'n pijn dat ik er zelfs de controle over mijn lichaam doorverloor. Uren heb ik zitten janken. Op den duur kon ik dat verdriet en die pijn ook gewoon oproepen. Ik hoefde enkel maar *Pornography* van The Cure op te leggen om verdrietig te worden. De intro was meestal al voldoende om me van miserie in mijn bed te doen kruipen. *Zie mij hier nu eenzaam liggen*. Ik cultiveerde dat verdriet bijna, zoals zo veel pubers in die tijd."

Dat is nu niet anders, hoor. Lees er sommige internetfora maar eens op na.

VAN DE VEIRE: "Hoe zeggen ze dat: gedeelde smart is dubbele vreugde? Ik denk dat dat klopt. Mensen die samen verdrietig zijn, dat is van het plezantste dat er is. *Kijk eens hoe verdrietig wij samen zijn?* Die mensen vinden steun en troost bij elkaar, lijkt me.

»Als ik een dag heb waarop alles tegenzit, durf ik me soms letterlijk op de grond te laten vallen. Dan hoop ik dat iedereen me laat liggen en dat de rest van de wereld ontploft en wegrot. En stilletjes hoop ik dat ik dan mee wegrot. Dat donkere kantje heb ik altijd gehad en soms moet ik opletten dat ik me daar niet al te zeer in verlies.

»Dat donkere kantje zie ik trouwens bij veel mensen. Onlangs wenste ik tijdens mijn ochtendshow op MNM de jarigen van die dag een dikke proficiat en een feestelijke dag. Een beetje later kreeg onze redactie een sms'je. 'Violtje hier. Ik ben vandaag jarig, maar heb geen reden om te vieren.' Dat vond ik zo vreemd dat ik mijn redactie vroeg om dat meisje te bellen. Een paar minuten later kreeg ik ze aan de telefoon. Ik hoorde haar snikken en zonder dat ze precies vertelde waarom, was het duidelijk dat ze erg ongelukkig was. Ik kon het verdriet in haar stem horen. Dat pakte mij. Er viel ook geregeld een stilte en je weet: elke seconde stilte op de radio blijft een uur doorklinken. Wat volgde, was een zondvloed aan steunbetuigingen aan het adres van Violtje, in de vorm van telefoontjes, sms'jes en mails. Dat is het mooie aan radio: het is zo direct dat elke luisteraar als het ware zo dicht mogelijk bij dat warme, knetterende haardvuur wil kruipen. Deels uit voyeurisme – daar moeten we niet flauw over doen – maar ook deels uit medeleven met dat meisje dat haar verdriet zo openlijk had geëtaleerd. Na de uitzending

"Ik ga nooit ergens als eerste binnen. Vrouwen vinden dat galant, maar ik durf het gewoon niet!"

hebben we nog geprobeerd om Violtje te bellen, maar ze nam niet meer op. Een halfuur later kregen we plots een sms: 'Ik heb net gehoord dat er zich in Hasselt iemand voor de trein heeft gegooid. Violtje toch niet?' Toen ik dat las, stond mijn hart even stil. We zijn meteen beginnen rond te bellen en al snel bleek dat die zelfmoordenaar in Hasselt een man was. En nog eens een uur later kregen we alsnog een sms'je van Violtje om ons te bedanken voor alle fijne reacties die er waren binnengelopen. Oef!"

Stel je voor dat Violtje zich onder die trein had gegooid?

VAN DE VEIRE: "Dan was ik een paar maanden geen radiostudio meer binnengegaan, zeker weten. Ken je Ruud de Wild, de Nederlandse radiopresentator? Op een dag had die een zeer intens, gedreven interview met wijlen Pim Fortuyn, de controversiële Nederlandse politicus. Meteen na dat interview werd Fortuyn op de parking van de radiogebouwen in Hilversum doodgeschoten. De Wild was daar zo door aangedaan – hij heeft Fortuyn daar dood zien liggen – dat hij een half jaar geen radio heeft gemaakt." **p**

Met dank aan Vliegclub Ursel en Junk Deluxe voor de hulp bij de foto's.